

AMERIKAANSKI SLOVENEC

Katoliški list za slovenske delavce v Ameriki in glasilo Družbe sv. Družine.

STEVILKA 66.

JOLIET, ILLINOIS, 14. JULIJA 1916

LETNIK XXV.

Nemci uspešni na vzhodu in zapadu.

Odbili Ruse čez reko Stokhod v Volhinijski ter zaustavili anglo-francosko ofenzivo.

Topniški boji na Goriškem.

Okrug Tolmina posebno hudi spopadi. Kje je tretji vojni zbor?

Dunaj, 10. jul. (Čez London.) — Avstrijski glavni stan je včeraj objavil sledete poročilo:

"Italijansko bojno torišče: Med Brento in Adižo so se vršili ljudi boji. Ojačene alpske čete so ponovno napade naše linije vzhodno od Cimadeice, a so bile po naši pehoti z velikimi izgubami odbite."

"Več nego 800 mrtvih Italijanov je bilo puščenih pred našimi strelskimi jarki."

Kaj poroča Cadorna.

Rim, 10. jul. — Sledede uradno naznanih je bilo danes tukaj objavljeno: "Med Adižo in Brento so bili delavni lasti topničarji in zrakoplovci. Sovražno strelenje je užgal kraj Peščecala in druge sosedne vasi v zgornji Astiški dolini. Napad na Monte Selagio se je izjalovil."

"V okraju Tofane, ob zgornji reki Boite so naši alpinci dne 8. julija osvojili znaten del doline med Tofanskima visinama št. 7 in št. 2 ter močno postojanje na Tofani št. 1. Ujeli smo 190 ujaz, med njimi osem častnikov, in uplenili tri strojne puške."

Na Goriškem.

"Ob zgornjem Butu so bili topniški boji in pehotni spopadi."

"Na višini severozapadno od Gorice je sovražnik po silnem bombardiranju napadel naše zgornje postojanke na Sabotinskih hribih. Naše strelenje je ustavilo prodrijočega sovražnika, ki je bil pognan nazaj z baretom napadom, v katerem je imel 62 žrtev. Ujeli smo nekaj vojakov."

"Sovražni zrakoplovi so spuščali bombe na Citta Della in druge kraje ob doljeni Soči. Nobene škode niso napravili. Eden naših zrakoplovcev je zbil sovražen zrakoplov nad Gorico po kratkem boju."

Kje je tretji vojni zbor?

Rim, 11. jul. (Čez London.) — Ita-

lijanska ofenziva se nadaljuje. Uradno naznanih sledi:

"Da prestane pritisk od strani naše protiobzivne v Trentinu, v dolinah rek Boite in But ter ob doljeni Soči, je moral sovražnik poklicati nazaj sem kaj?" tistih čet, ki jih je bil odpšal na vzhodni fronto. To je bilo negotovljeno glede 3. vojnega zboru ter 6., 22. in 28. divizije, ki so bile tik pred odhodom, ter 90. divizije in 187. črnovojške brigade, ki sta bili že med potjo.

Silni topniški boji.

"Včeraj je bil silen topniški dvoboj v Adiški dolini."

"Na fronti ob Pasubiu smo naskočili postojanke severno od gore Corno, ali sovražniku se je posrečilo, da jih je depon zoper osvojil v silinem protinapadu. Ujeli smo 34 mož. Na Asiaški visoki planoti so alipinski oddelki uspešno ponovili napad na sovražne postojanke v okrožju gore Chiesa."

"Na fronti ob Soči je bilo topništvo delavno in tudi bombe so pokale."

Ujeli 455 Lahov.

Berlin, 11. jul., brezično. — Po včerajšnjem poročilu avstrijskega glavnega stana se na laški fronti nadaljuje silni boji. Monte Corno so zasedli Italijani, ali potem zoper pridobili Avstrije, ki so pri tem ujeli 455 Lahov. Italijanski napad v odseku gore Interrotto se je izjalovil.

"Avstro-ogrski zrakoplovi so zoper bombardirali sovražne vojaške zavode ob Adriji."

"Novara" pogreznila 5 ladij.

Berlin, 11. jul. — Avstro-ogrsko admiralstvo je danes naznalo, da je avstrijska križarka "Novara" pogreznila 4 ali 5 britanskih oklopnih patrolnih brodov. Samo 9 mož od posadke je bilo rešenih. Poročilo admiralstva se glasi:

"Naša križarka 'Novara' je zadela ob skupino 4 ali 5 oborženih britanskih patrolnih brodov nedaleč od Ostrante ob doljeni Adriji. Vse ladje so bile po našem topniškem strelenju pogreznjene; vsi po plamenih so se potopile, in sicer tri po razpoku kotla. 'Novara' je mogla rešiti samo 9 mož od posadke."

Avtstriji zapustili Tolmin?

Pariz, 12. jul. — Po nekih brzojavki na Journal iz italijanske fronte so Av-

striji zapustili Tolmin na soški fronti, kakor je videti. Poročalec pravi, da se avstrijsko topništvo v tistem okrožju občuti manj in manj.

Topniški boji ob Soči.

Rim, 12. jul. — Današnje naznanih pravi med drugim:

"Na soški fronti so bili topniški dvojni. Naše baterije so začele sovražnikova tabošča ob Javoriku, razkoplile sovražno kolono v dolini Idrijce in povzročile eksplozije blizu cerkve Sv. Marije v Tolminu."

Ruska fronta.

Dunaj, 10. jul. (Čez London.) — Avstrijski glavni stan je včeraj objavil sledete poročilo:

"Rusko bojno torišče: Sorazmeren mir prevladuje."

Berlin, 10. jul. — Nemci so ustavili ruske čete, ki so prodirevale v Volhinijski v smeri Kovela, kar je naznalo vladni urad danes. Ruske čete, prodriajoče proti nemškim linijam ob Stokhodu, so bile povsod odbite. Naznano pravi:

"Armadna skupina gen. von Linsingen: Sovražnik, prodriajoče proti stokhodski liniji, je bil odbit povsod. Njegovi napadi zapadno in južno od Lutskih so bili brezuspešni. Oddelki nemških zrakoplovov so uspešno napadli sovražnikova kritja vzhodno od Stokhoda."

"Armadna skupina gen. von Bothmerja: Naše patrole so bile delavne in uspešne v praskah na prednjih postojankah."

"Na severnem odseku fronte se ni priprnilo nič važnega, izvzemši brezuspešne ruske napade blizu Skobove, vzhodno od Gorodiščev."

Poročilo iz Petrograda.

Petrograd, 10. jul. — Ruske čete, prodriajoče v Volhinijski proti Kovelu, prehajajo čez reko Stokhod na raznih točkah, tesno stiskajoč avstro-nemške čete, ki se jim upirajo, pravi današnje naznalo vojnega uradu. Prehod čez reko se izvršuje pod resnim težavami. Uradno naznalo pravi, da so bili mostovi čez reko v največ slučajih razdeljeni po sovražnih armadah. Uradno naznalo pravi:

Čez goreč most.

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po prehodu čez reko v največ slučajih razdeljeni po sovražnih armadah. Uradno naznalo pravi, da so bili mostovi čez reko v največ slučajih razdeljeni po sovražnih armadah. Uradno naznalo pravi:

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejanje polkovnik Kavcerov, poveljnik pavlografskega polka v vitez reda sv. Jurija. Polkovnik Kavcerov je dirjal naprej na čelu svojih prednjih straž v jih vodil čez točko, in sicer tri po razpoku kotla."

"Po zadnjih poročilih glede prehoda čez Stokhod pri Ugljih ima glavno zaslužno za junaško dejan

IZ SLOVENSKIH NASELBIN.

Joliet, Ill., 12. jul. — Iz stare domovine ne prihajajo nobeni časopisi že tretji mesec; prejkonc jih pridružujejo angleški cenzorji v Kirkwallu in drugod. Vendar vemo vsi, da trijpo veliko pomanjkanje v naših starih krajih vsled vojne. In še dolgo časa po vojni ne bode konca pomanjkanju. Tako je Amerikanski Slovenec že pred meseci začel klicati na pomoč za revož v slovenski domovini. In zdramili so se tudi drugi slovenski listi in so započeli slično podporne akcije. In že vstajajo razne slovenske naselbine in se posvetujejo, kako bi najbolje pomogli vojnemu revožu na Slovenskem. Tako so n. pr. vsa slovenska društva v New York City in Brooklynu dne 6. t. m. sklenila, prijeti sredi avgusta veliko skupno veselico, katere čisti dobiček bo namenjen revožem v starem kraju. Nadalje prirede slično veselico vsa slovenska društva v naprednem Milwaukee, Wis. Ali ni to posnemanja vredno? Slavna jolietka društva, na dan in na plan!

— Poroka. V ponedeljek sta bila poročena v naši cerkvi g. John Rogel, doma iz fare Presnje na Kranjskem, in gđčna Mary Sever, doma iz Semiča v Beli Krajini. Tovariš je bil g. Frank Prince in tovarniška gđč. Angela Likovich. Bilo srečno!

— Na obisku se tu nahajata rojaka Mike Satošek in Frank Trselič iz La Salle, Ill.

— Pogreba gospe Frančiške Ambrož v Wenoni, Ill., zadnji petek so se udeležili iz Jolietia mrs. Mahkovec, mrs. Jos. Avsec ter gg. Anton Matos (brat pokojnice), Louis Železnik in Jos. Avsec ml., ki so bili prav gostoljubno sprejeti, za kar se tem potom zahvaljujejo.

— G. John Jelenich, ki si je ogledal jolietko parado dne Četrtega, pošlja vsem prijateljem pozdrav s farme pri Yorkvillu, Ill.

— V Stric Samovo vojaško službo je odšlo zoper nekaj fantov naše fare, med njimi Tony Kolman, Joe Papež in Rudolf Šterk. Pogoji za vstop v Združenih Držav armado so bili pred kratkim nekoliko olajšani. Dovoljeno staršev za zglašitev potrebno za fante v starosti od 18. do 21. leta. Dovoljena je zglašitev tudi za fante v starosti pod 18. letom, a za take je potrebno dovoljenje staršev.

— Tlakovanje cest vsepošod po mestu lepo napreduje. Jackson street od N. Chicago streeta do mosta čez reko Desplaines bo tlakan z opeko že v kratkem, kajti z delom se žurijo. Ottawa street je že tlakovana z asfaltom, od Jackson streeta južno več biakov. Cass street med Chicago streetom in reko bo tlakan tudi z asfaltom, od Chicago do Collins streeta pa z opeko. In tako dalje. Jolietki ceste bodo v doglednem času v čast mestni upravi.

— "Bodočnost North Chicago streeta." To je bil predmet vroči razpravi v ponedeljki seji mestne uprave. Govor je bil o tem, ali je zazdaj potreben obstranski tlak (sidewalk) ob N. Chicago streetu v sirini 6 čevljev, ali 12 čevljev. To vprašanje so pretehivali s stanovanjskega in trgovskega stališča. Nekaj hišnih posestnikov, z bivšim aldermanom Harneyjem na čelu, se je potegovalo za šest čevljev širok obstranski tlak, češ da tak zadostuje sedanjim potrebam. Naseprotno pa pravijo vsi ostali hišni posestniki ob N. Chicago streetu, in teh je ogromna večina, da je potreben dvanajst čevljev širok sidewalk za nadaljnji razvoj evtočnih trgovinskih podjetij ob severnem koncu glavnih cest jolietkih; in to šlasti zato, ker je mestna uprava lansko leto izdala odredbo, ki predpisuje dvanajst čevljev širok obstranski tlak iz konkrita ob Webster streeta do Columbia streeta. To stališče je pojasnila mestni upravnik posebna delegacija pod vodstvom bivšega aldermana Antonia Nemanicha že dne 19. junija v seji mestne uprave. Takrat je delegacija pondarjala, da je bila lanska odredba izdana za vse hiše in zemljiške posestnike, in da se morajo po njej ravnati vsi, tudi mr. Harney in njegovi ožji prijatelji. Kakor omenjeno, je bila razprava v ponedeljki seji prav živahnna in vroča, zlasti potem, ko se je župan Barber potegnil za dotično odredbo in dvanajst čevljev široki sidewalk. Vendar pa niso prišli do nikakega zaključka. Danes (v sredo) bodo v posebni seji mestne uprave poskušali končnoverjavno rešiti to perefine vprašanje. Med tem pa imamo ob N. Chicago streetu obstranske tlake po 12 in 6 čevljev široke; zadnjih le kakih sedem ali osem pred hišami bolj "down town," kjer stanejo g. Harney in njegovi prijatelji.

— Lowell, Ariz., 4. jul. — Spoštovani urednik! Posebnih novic nimam kaj poročati. Delavske razmere so povojne, plača je dobra, \$5 za 8 urno delo in še več, dela se vsaki dan. Sicer pa ne maram nobenega vabiti sem, ker je že tukaj navadno na stotine ljudi, ki jačejo dela. In z druge strani pa

li goste, globoke, temne brazde z ostromi robovi, katerih bregovi so bili temno zeleni od vzhodne strani, a od zapadne pa so jih z oblaki vred obiskali zlatorumeni žarki zahajajočega solnca, dokler niso izginili v temi visoko gori v oblakih. Nisem zmožen popisati, še manj pa naslikati te krasne slike, a v spominu pa mi ostane, dokler bom živ.

Pripluli smo v pristanišče, ki sega vost v osrčje mesta Honolulu. V soboto zvečer 13. maja ob 8. uri se je ladja ustavila ob vladnem pomolu, kateri je bil natlačeno poln častnikov in vojakov, ki so čakali njenega prihoda. Vojska godba nam je zaigrala par o-kroglih v pozdrav. Vsak izmed vojakov, katerega ni služba zadrevala, je dobil dopust od tega večera do torka zjutraj. Vsakdo, ki ni bil zadrezen, je še tisti večer zapustil ladjo. Kdor je imel kaj okroglega v žepu, se je lahko par noč pripravljeno za vojno in za udariti po teh divjih Mehikancih. Samo pričakuje se povelje od Uncle Sama.

Pozdrav čitateljem in uredniku John Gričar.

Lyons, Iowa, 10. jul. — Tem potom izrekam hvalo vsem znancem in prijateljem na vso gostoljubnost in na krasnem sprejemu v Jolietu. Obiskal sem svoje prijatelje in znance, kar mi je bilo največ mogoče. Vesel sem se počutil jih še videti zdrave in v dobrem stanju. Upam, da vas še Bog pozvi mnogo let. Tudi župnika fare Sv. Jožefa, č. g. Father Plevnika sem obiskal in sem bil bratovsko sprejet. Povsod sem se veselega počutil. Potem sem obiskal svoje prijatelje in rojake v Windsor Parku v Chicagu in So. Chicagu. Obiskal sem slovenske duhovnike, župnika slovenske cerkve sv. Jurja, č. g. Father Kraschowitz in hrvaške župnika Rev. Mate Čanič, g. G. Laič in več drugih. Vsem se sršeno zahvalim na njihovem gostoljubnem sprejemu. Doma sem našel vse v najboljšem redu. Vreme imamo izvrstno in vse lepo kaže. Upam, da nam bo mogel tudi revni delavec v najboljšem podnebju. Ampak živiti z svojo familijo, se enkrat vam zaklicem v duhu: Bog vas živi mnogo let!

B. J. Chulik.

V DRUGIČ NA FILIPINE.

Na vojaški transportni ladji "Thomas" skozi "veliko lužo" Pacifiškega morja.

Piše Jakob Cuznar, seržant v Stric Samovi službi.

(Konec.)

Havajski otoki leže v pasu severne tropike, v Pacifiškem morju, 18 st. 54 m in 22 st. 15 m severne širine in med 154 st. 50 m in 160 st. 30 m zpadne dolžine. Otok po številu je 8, in od teh je najjužnejši z imenom Hayai in največji, njegova površina znaša dvakrat toliko kot vseh drugih otokov skupaj, 4,015 kvadratnih milj, in na njem je še več delavnih ognjenikov. Severno od tega leže otoki Kaholave, Hanai, Maui, Molokai; severozapadno od teh je otok Oahu z mestom Honolulo, in še bolj proti severu v zapadu pa ležita otoka Mihau in Kanai. Na tem zadnjem otoku se še sedaj vidijo razvaline stare ruske trdnjave; lastila se ga je nekdaj Rusija z Alasko vred.

Havajske otroke je odkril Španec Juan Gaetano v letu 1555. Ampak kadar je že star angleška navada, odkrivati od drugih narodov davno od krite in že pozabljeni kraje, tako Angleži pripisujejo čast odkritja Havajcev kapitanu Cook-u v l. 1778, ki jih je imenoval Sandwich-otoke, v čast Earl Sandwich, tedanjemu lordu britanske admiralitete; ampak to ime se dobiše še v angleških zgodovini in na kakem starem angleškem zemljevinu.

Pribivalstvo teh otokov je še 1910. leta 191,900, in sedaj ga cenijo na 233,000. Izmed otokov ima Oahu največ pribivalce, 81,993.

Pribivalstvo teh otokov je še 1910. leta 191,900, in sedaj ga cenijo na 233,000. Izmed otokov ima Oahu največ pribivalce, 81,993.

Glavni pridelki otokov je sladkorni in na pa široko okoli znani havajski pineapple.

Havajski otoki so bili samostojna kraljevina. Zadnja kraljica je vladala otoko do l. 1893; tega l. se je ustavila provizorična vlada, kateri je leto pozneje sledila republika Havajev. Po skupni resoluciji v Kongresu Z. D. l. 1898 so otoki prišli pod pokroviteljstvo Z. D. in l. 1900 so postali otoki teritorij Z. D.

Bil je ravno solnčni zahod, ko smo se vozili v bližini obrežja. Želel sem si biti umetnik, da bi vsaj deloma naslikal ta prekrasni prizor. Zdelo se mi je, kakor da bi solnce nalašča občalo vse svoje najlepše žarke na ta malo del zemlje božje in nas opozarjalo na krasoto in delo velikega stavbenika in zidarja, vsemogočnega gospoda, Stvarnika neba in zemlje. Nobenega oblača ni bilo na nebuh, le gorovje otoka je bilo zavito v teme oblake, izpod katerih so se vile navzdu-

li v teme oblake, izpod katerih so se vile navzdu-

li v teme oblake, izpod katerih so se vile navzdu-

li v teme oblake, izpod katerih so se vile navzdu-

ko nas in našo vas Lah neprenehoma obstrejajo. Devet mesec imamo že ob Soči hude boje, ali toliko groze in strahu nam ni prizadela vojska kot zadnji čas. Gorje in groše še pomnoži to, da vse delo sovražnikov po noči, ko bi nas moral nadkrijevati najbolj "Angel spanja". — Ljudje so vsi prestreni, tudi sebe ne prikrivamo, vsi zbegani. Prašam zjutraj moža: ste kaj spali? Nič gospod! odgovori. Prašam ženo, zopet nič! Otriči so vsi zbegani in ob vsakem streljuse pričnejo tresti. Kaj nam je napraviti? Zapustiti svoje domove, svojo domačo grudo? Tu že cvete! Podati se tja v snežene "barake"? — Ah, težko, težko.

Skozi triajst dni nas toraj sovražnik obstrejajo. Največ ponoc. Na stotine strelov je padlo. Ali hvala Bogu, moram reči, človeških žrtv ni razven par lahko ranjenih, — klub temu, da je veliko domov porušenih.

Zadeva je zadnji čas granata tudi cerkev. — Še par slučajev, kateri bi se lahko odkriti tudi čudeže imenovalo.

Granata je vdrlo v sobo g. ravnatelja.

T. Juga, podrežid in stop, — on je z gospo spal — vse v sobi mu je razbilo, a oba sta ostala popolnoma ne-

poškodovana. — Neka žena počiva v sobi, pridrv v sobo granata, vse v sobi razbijajo, žena je bila pa prav lahko ranjena na glavi.

PISMO PATRA JANEZA IZ GORICE.

(Iz "Slovenca" z dne 14. marca 1916.)

Pater Janez, ki se vedno vztraja v goriščem samostanu med točo sovražnik krogel, piše preč. p. gvardijanu v Sv. Križu sledče pismo: Gorica, 1. marca 1916. Visokočastni p. gvardijan! Mi se gibamo počasi. Vsako stopnjo treba petkat dobro premisliti — napeto poslušati, pokukati v zrak, potem še izleti po shrambah stikati za semeni. Gotovo mislite, da jih ne morebiti. Kar so jih še granate puščale, Vam jih radi pošljemo, sami jih najbrže ne bomo veliko rabili — ne bo prilike spraviti jih v zemljo. V petek, dne 3. t. m. Vam jih pošljemo po pošti en paketeljek. Dobite jih na pošti — na Cesti — že isti dan. Z bojnega polja so, s krvjo poškropljene in s ekrazitom pokajene — gotovo bo izvrstno uspevalo. Pa tudi mi imamo pridovati po originalu. Cela armada tekčtiv je moraliski izgubiti v temi blizu, ki so ga končno našli Boston. Ta pa je mogel samo podatki, da je naslikal lepo žanlico. Modre nekaj let na polju ob bregu je v Ontario. Harrison ni odnehal in bodovala so iskali nadalje najeti. Tekčtivi lepo dekle. Končno so jih izsledili na nekem polju v Kanadi. Original pa je v lepoti sliko še prekrščen. Prosimo torej, pošljite 12 srednjih in 12 kratkih na pošto. Postiljon je že naprošen, da jih vzame s seboj. Ze

vnaprej Vam izrekamo hvalo za priznatost.

Spanje je kilavo, streljanje gosta je sploh. Granate so tolste kakor tanči prešči. Včeraj so padale in sicer na municipij in okolico. Teden ponovno vilo Beckmann in male semenišča. Tudi v žensko bolnično telebnila ena in so bolnike odstrane. V Biljah je ubila granata 20 oseb v gostilnici. In tako vsak božji dan kaj novega. Kamor trefi — trefi, kaj Dalmatinac — samo da bi ljudi kralj.

Ta teden pa vendar dobitimo končno eno delavno pomoč. Najbrž pa dejajo p. provinc, vikar sam — drugi si bo težko kdo upal. Ako bi bil v njihovi koži, bi tudi ne silil v razmerah v Gorico.

"Zidar Saba s pipo" kuha po nameli občine za približno 50 revezirje. Lonce ima na štedilnicu, da mora stolci stati, ko meša "menestro". T. bo šele fotografija. (Znano je, da je eni zadnjih stekli prinesel "Intersantes Blatt" sliko junaškega Sabata brata-vratjarja, ki je bil svoje dne njen od sovražnega granata. Seveda imenovan list — kakov že večkrat smolo, da prinaša kot brata Sabata s pipo drugega patra kot zidarja, ki je pravljiva samostan, s pipo v ustih, in fotografiранo v Gorici, ampak v drugem kraju. — Op. ured.)

Kiša pada — s stropov curlja kakav v Postonjski jami — po hodnikih v vajo žabe. Vesel pust vsem, ki so brez volje. Priporočamo sev memo to. Z udanim pozdravom p. Janez

Omožena slika.

William Harrison, newyorški miliarder, češč last je najznamenite galerija slik v Ameriki, je spoznal svojo ženo gotovo na zelo izreden način. Nekega dne je iskal pri nekem nemškem slikarju in je pri tem izsledil naslikano lepo žanlico. Modre plavljene lasje in lepa postava naslikane žanoice so Harrisona takoj navdušile, da je sliko kupil in začel takoj poizdelovati po originalu. Cela armada tekčtiv je moraliski izgubiti v temi blizu, ki so ga končno našli Boston. Ta pa je mogel samo podatki, da je naslikal lepo žanlico. Modre nekaj let na polju ob bregu je v Ontario. Harrison ni odnehal in bodovala so iskali nadalje najeti. Tekčtivi lepo dekle. Končno so jih izsledili na nekem polju v Kanadi. Original pa je v lepoti sliko še prekrščen. Prosimo torej, pošljite 12 srednjih in 12 kratkih na pošto. Postiljon je že naprošen, da jih vzame s seboj. Ze

nam bodo hvaležni, ako jim naznanimo, da se jim bo zdravje čudovito zboljšalo in živčevje pokrepilo — ako uživajo

Nervozni ljudje

nam bodo hvaležni, ako jim naznanimo, da se jim bo zdravje čudovito zboljšalo in živčevje pokrepilo — ako uživajo

SEVERA'S NERVOTON

(Severov Nervoton) takoj na prvi prikaz živčne neprilike. To zdravilo je bilo že populoma preiskreno ter je izkazalo svojo vrednost pri zdravljenju živčnih neprilik. Domaša hitro olajšajo v slučajih

DUŠEVNE POTRTOSTI, NESPEČNOSTI ALI INSOMNIJE, ŽIVČNE ONEMOGLOSTI, HISTERIJE ALI NERVOZNOSTI.

Cena \$1.00

Pišite po naš cirkular: "SEVEROV NERVOTON. — Kdaj in kako ga rabiti. Razpošljamo ga zastonj."

Soverov pripravki so naprodaj v lekarnah vsepovod. Zabavljajo. Omenite ime Severe ter se tem obvarujte nadomestiti. Ako na mero

dobiti Severove Pripravke v vaš okolici, naročite jih od nas. Naslovite

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa.

A. Nemanich, St. Chicago Phone 2575

VOJAK.

(Prijatelju stotniku Sočniku v spomin; padel 25. februarja 1915.)

Marj je bil neizmeren. Zjutraj smo stali že par ur na močvirni njivi. Ko si se prestopil, je pljušnila umazana voda kvišku. Burja je pihala, da so nam premrzli vsi udje. Končno proti pol 10. uri smo nastopili pot nazaj. In potem je šlo dalje po neizmerni planjavi. Cesta so bile blatne in izvorne. Vojaki so nekaj časa izbirali, kam bi stopili. Pa povsod ista zemlja brez temelja. Vdali so se v usodo in korakali gazeč blato do kolena. Z nečim je lahko pršilo. Semintja je potegnila burja z velikim sunkom, megla se je zgostila v debele kapljice, dež se je v velikih curkih na nas. Obleka se je že napočila mokrotre, postala je težja in ovirala korake.

"Ali ne prideš kmalu do cilja?" so jeli vsi povprek povpraševati in godrnatiti. "Pot je brez konca. Še utopili se bomo v njej." Sredi pota je obtičal v blatu težak voz. Vojaki so se trudili okoli njega, konji so se napenjali, pa niso šlo dalje. Par korakov dalje se je ponavljali isti prizor. Prosta pot je bila ovisana, kolona se je jele trgata. Mlad človek je prišel in jel vpiti nad močvirov. "Prijatelj, le lepo počasi," ga je zavrnil stotnik, ki je od zadaj prijezdil pogledat, zakaj ne gre nazaj.

"Ali ne vidiš, da ljudje ne morejo naprej? Poleg tega premisli, kaj so prestali v pravkar minulih dneh ti ljudje. Čudne je le to, da jih polovica ne obleži na tej mučilini."

"Dobro si povedal, Sočnik," sem mu rekel in segel v roko. "Misliš sem, da si že v Gradcu ali celo v Ljubljani. Saj je vendar že nekaj dni po Grodeku, ko si jo skupil. In sedaj si zopet tukaj, kakor bi padel z neba."

Prijezno se je nasmehnil in rekel: "Kdo bi se ménil za take malenkosti. V par dneh bo zopet dobro. Če se pa ne bi sedaj vam pridružil, ko ste mišči, kdaj vas zopet najdem? Dolgoras bi mi bilo daleč od vas. Tako rad poslušam pesem: Tak, tak, tak... ki me pojo moje mašnice."

"Pred par dnevi je ta pesem tudi meni zelo ugašala. Bili so nam že precej bližu vratu. Dobro si jih kosil."

Pri Glini, lepem gradu tam nekje blizu Grodeka, so nam bili kozaki precej blizu za petami. En naš bataljon je imel kriti umikanje trena in čet. Pa so slabo naleteli. Zaropotalo in zavijalo je po zraku, kakor bi se bil dvignil silen vihar, od strani so zaklopale strojne puške in silni napad se sesedel. Ko smo korakali čez velfko močvirje, smo slišali le še sem in kak strel. Kozaki so izkusili na lastni koži, da jim tukaj delo ne požerete v klasi in so jo odkurili nazaj. "Cez par tednov smo bili zopet na maršu, na potu proti Voleč doljni. Opolne smo počivali na močvirni njivi. Pred odhodom nas je zbral polkovnik okol isče. Častniki so si skrivnostno krepeli: "Danes bo prvo odlikovanje." In v resnicil! Po krakem nagovoru, v katerem je imenoval tri imena: Gologori, Grodek in Glino, je polkovnik pripel prijatelju Sočniku na junaške prsi vojaški zaslužni krizče. Ni ga bilo med nami, ki mu ne bi bil od srca drživošči odlikovanja. Vsi smo vedeli, da ga je dobil vojak.

Takrat sem se zamislil v dnevi, ko smo se peljali na bojišče. Slavnostno razpoloženje je vladalo vsepoposodi. Bilo je kakor bi se peljali na slavnostno pirovanje in ne na skrivenostni plez. Ljudske množice so nas pozdravljale v burnem navdušenju, in nas obispavale s cvetjem in venci. Bile en sam slavnostni izpreved od domovine do bojišča. Marsikdo je stolid med veselo in lepo družbo, ki ni sledila s priznanjem. Mlad častnik je edel mirno in skromno na svojem mestu, kakor da zanj vsega tega ne bi bilo. Le eno pot je imel na vsaki večji postaji: do voza, kjer je bilo močvirov pušk. Ze tedaj je bila vsem sodna gotova: To je vojak. In nisem morebil...

In ko sva tisti dan jezdila po blatni cesti, mi je zopet prišla v misel sodba zvezek preteklih dni. "Kaj more. Mene ne mori prav nič," mu je krepko odgovoril mož, ki se v resnicil se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk. "Meni se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk." Sem zopet prekinil molk. "Meno bil smrti in jiji je gledal hladno krovno v obraz. "Le to vem: enkrat me je opazilo na levici, enkrat na desnici glave in enkrat pride v sredo..."

"Če tako silis v zemljo, zakaj nisi ostal v Voleči doljni pod zemljo?" Takrat si menda bil dovolj dobro zakopljen, smo mi modrovali.

"Tebe more slutnje," mu je rekel nekdo.

"Kaj more. Mene ne mori prav nič," mu je krepko odgovoril mož, ki se v resnicil se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk. "Meni se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk." Sem zopet prekinil molk. "Meno bil smrti in jiji je gledal hladno krovno v obraz. "Le to vem: enkrat me je opazilo na levici, enkrat na desnici glave in enkrat pride v sredo..."

vezano glavo nadaljeval z nami velike marše.

Brenčalo ti bo še dolgo po ušesih. Kdor je bil tisti dan v ognju, temu bo pač vse življenje brenčalo in živžgalo po ušesih. Za tebe je bil pa se posebej precej krepak opomin, kako ozka je brv, ki po nji hodiš med življenjem in smrto," sem zopet začel pogovor bolj iz potrebe, da se prepričam, če nisem morda sam na široki planjavi, kar ker da bi pa moža, ki ni poznal strahu pred smrto, opomnil na nevarnost malomarnščega dne. Bilo je že pozno v noči in stenilni se je, da nisi videl konja pred seboj, ki si na njem jezdil. Vse je utihnilo in se pomikalo mehanično naprej, vdani v svojo usodo. Teka je težila, noge so omahovate, želodec se je oglašal. Kakor sladko bi se zaspalo v cestnem jarku. A moč mase je bila večja kakor želja posameznika. Kolona je šla naprej in vleka posameznega naprej.

Proti polnoči smo prisopili na precejen hribček, kjer smo imeli prenočevati. Nikjer nobene hiše, vse odprtje. "Pot je brez konca. Še utopili se bomo v njej." Sredi pota je obtičal v blatu težak voz. Vojaki so se trudili okoli njega, konji so se napenjali, pa niso šlo dalje. Par korakov dalje se je ponavljali isti prizor. Prosta pot je bila ovisana, kolona se je jele trgata. Mlad človek je prišel in jel vpiti nad močvirov. "Prijatelj, le lepo počasi," ga je zavrnil stotnik, ki je od zadaj prijezdil pogledat, zakaj ne gre nazaj.

"Ali ne vidiš, da ljudje ne morejo naprej? Poleg tega premisli, kaj so prestali v pravkar minulih dneh ti ljudje. Čudne je le to, da jih polovica ne obleži na tej mučilini."

"Dobro si povedal, Sočnik," sem mu rekel in segel v roko. "Misliš sem, da si že v Gradcu ali celo v Ljubljani. Saj je vendar že nekaj dni po Grodeku, ko si jo skupil. In sedaj si zopet tukaj, kakor bi padel z neba."

Prijezno se je nasmehnil in rekel: "Kdo bi se ménil za take malenkosti. V par dneh bo zopet dobro. Če se pa ne bi sedaj vam pridružil, ko ste mišči, kdaj vas zopet najdem? Dolgoras bi mi bilo daleč od vas. Tako rad poslušam pesem: Tak, tak, tak... ki me pojo moje mašnice."

"Pred par dnevi je ta pesem tudi meni zelo ugašala. Bili so nam že precej bližu vratu. Dobro si jih kosil."

Pri Glini, lepem gradu tam nekje blizu Grodeka, so nam bili kozaki precej blizu za petami. En naš bataljon je imel kriti umikanje trena in čet. Pa so slabo naleteli. Zaropotalo in zavijalo je po zraku, kakor bi se bil dvignil silen vihar, od strani so zaklopale strojne puške in silni napad se sesedel. Ko smo korakali čez velfko močvirje, smo slišali le še sem in kak strel. Kozaki so izkusili na lastni koži, da jim tukaj delo ne požerete v klasi in so jo odkurili nazaj.

"Cez par tednov smo bili zopet na maršu, na potu proti Voleč doljni. Opolne smo počivali na močvirni njivi. Pred odhodom nas je zbral polkovnik okol isče. Častniki so si skrivnostno krepeli: "Danes bo prvo odlikovanje."

"In v resnicil! Po krakem nagovoru,

v katerem je imenoval tri imena: Gologori, Grodek in Glino, je polkovnik pripel prijatelju Sočniku na junaške prsi vojaški zaslužni krizče. Ni ga bilo med nami, ki mu ne bi bil od srca drživošči odlikovanja. Vsi smo vedeli,

da ga je dobil vojak.

Takrat sem se zamislil v dnevi, ko smo se peljali na bojišče. Slavnostno razpoloženje je vladalo vsepoposodi. Bilo je kakor bi se peljali na slavnostno pirovanje in ne na skrivenostni plez. Ljudske množice so nas pozdravljale v burnem navdušenju, in nas obispavale s cvetjem in venci. Bile en sam slavnostni izpreved od domovine do bojišča. Marsikdo je stolid med veselo in lepo družbo, ki ni sledila s priznanjem. Mlad častnik je edel mirno in skromno na svojem mestu, kakor da zanj vsega tega ne bi bilo. Le eno pot je imel na vsaki večji postaji: do voza, kjer je bilo močvirov pušk. Ze tedaj je bila vsem sodna gotova: To je vojak. In nisem morebil...

In ko sva tisti dan jezdila po blatni cesti, mi je zopet prišla v misel sodba zvezek preteklih dni.

"Kaj more. Mene ne mori prav nič," mu je krepko odgovoril mož, ki se v resnicil se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk. "Meni se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk." Sem zopet prekinil molk. "Meno bil smrti in jiji je gledal hladno krovno v obraz. "Le to vem: enkrat me je opazilo na levici, enkrat na desnici glave in enkrat pride v sredo..."

"Če tako silis v zemljo, zakaj nisi ostal v Voleči doljni pod zemljo?" Takrat si menda bil dovolj dobro zakopljen, smo mi modrovali.

"Tebe more slutnje," mu je rekel nekdo.

"Kaj more. Mene ne mori prav nič," mu je krepko odgovoril mož, ki se v resnicil se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk. "Meni se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk." Sem zopet prekinil molk. "Meno bil smrti in jiji je gledal hladno krovno v obraz. "Le to vem: enkrat me je opazilo na levici, enkrat na desnici glave in enkrat pride v sredo..."

"Če tako silis v zemljo, zakaj nisi ostal v Voleči doljni pod zemljo?" Takrat si menda bil dovolj dobro zakopljen, smo mi modrovali.

"Tebe more slutnje," mu je rekel nekdo.

"Kaj more. Mene ne mori prav nič," mu je krepko odgovoril mož, ki se v resnicil se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk. "Meni se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk." Sem zopet prekinil molk. "Meno bil smrti in jiji je gledal hladno krovno v obraz. "Le to vem: enkrat me je opazilo na levici, enkrat na desnici glave in enkrat pride v sredo..."

"Če tako silis v zemljo, zakaj nisi ostal v Voleči doljni pod zemljo?" Takrat si menda bil dovolj dobro zakopljen, smo mi modrovali.

"Tebe more slutnje," mu je rekel nekdo.

"Kaj more. Mene ne mori prav nič," mu je krepko odgovoril mož, ki se v resnicil se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk. "Meni se zdi, da si vendar prezgodaj sem zopet prekinil molk." Sem zopet prekinil molk. "Meno bil smrti in jiji je gledal hladno krovno v obraz. "Le to vem: enkrat me je opazilo na levici, enkrat na desnici glave in enkrat pride v sredo..."

"Če tako silis v zemljo, zakaj nisi ostal v Voleči doljni pod zemljo?" Takrat si menda bil dovolj dobro zakopljen, smo mi modrovali.

tala ogenj z naglico, da si komaj mogel s štetijo strele dohitovati. Pa sovrniki se je moral umakniti. Glavno oružje je bil bajonet.

Pridno so nam nosili ranjence. Enkrat pozno v noč — bilo je na dan glavnega napada — so nam prinesli mladega stotnika, ki se je boril s smrjo. Za čas samo se je ločil od svoga moštna. Sel je naprej, da bi posplošil novi položaj. Cerkev v Levpi je poškodovana, toda ne močno. Avče vidijo prizor žalosti in razdejanja. Ljudje se pripravljajo na žalostno pot v barake. Omeniti moramo posebno požrtvovalnost župana g. Kočevča in junastvo vikarja g. Simon Gregorčiča ml., ki je v najhujšem granatnem in šrapnelskem ognju nesel Najsvetješje iz razdejane cerkve v županiji.

Iz Gorice.

Pogledal sem mu v obraz in tudi v smrtni sem videl isti ljubki smehljaj na njegovih ustnicah.

Drugi dan se je premikal mal sprevid vod skozi vas. Tako otočno je bilo vreme in tako otočno so bila srca nas, ki smo spremiljali mladega stotnika k večnemu počitku. Pred nami in za nami so grmeli topovi. Prav blizu se je glasila pokojnik tako ljuba pesem s tako čudnim napisom: tak, tak...

Pred vsako hišo so stale ženske in dekleta in nobeno oko ni bilo suho.

Zjutraj sem dal poklicati vojta (župana), da je dal skopati jamo na pokopališču. Razglasil je po vsej vasi, da bomo pokopali mladega "kapitana". In meha srca so čutili z mehkim srcem, ki je počivalo, in oči so se jima poročile. Izpreved je vedno bolj naraščal. Nekaj skrivna moči je raztezala roko in vleka vse za seboj... Sam si bil tako ljubeznejiv, zato Ti se neznanici izkazujejo ljubezen. Ali Te morda objektuje, ker si se moral tako mlad ločiti od življenja? Ali jem je žal za Teboj, ker je s Teboj legel eden najboljših borilcev v ogroženo zemljo? Ko smo se položili, daleč od rodne zemelje, na revnem vaškem pokopališču k večnemu počitku, so gorela neznanca srca in goreči molitvi k vseobemu. Očetu za pokoj Tvoje duše. Resnična žalost jem je priprala solzo na oči, ki je pada na Tvoj grob, katerega ne bodo rosile solze domačih. In ko smo mi že davno odšli, so se šepetal tihemolitve...

Gorje, ki sem ga že gledal, mi je poslušalo solo v očeh. Ta dan mi je zopet zaizkril v očeh. Mladostni mož, po Tebi se mi toži. — Dr. Fr. Kulovec.

PRIMORSKE NOVICE.

(Iz "Slovenca", 4. marca.)

Položaj v Gorici in okolici.

Lahi neprestano obstrelijo Gorico. Navadno je predpoldne mirno, popoldne, to se pravi, ko povzročijo italijanski topničari na Cerovem in v St. Ferjanu menažo, se prične zopet obstrelijanje. Ljudje hitijo v varnejše prostore, kleti in prične se življenje katakomb. Solkan je precej izpostavljen laškemu ognju in ako se položaj ne izboljša, bude moral ljudstvo svoje domove zapustiti. Na zunaj ne kaže Gorica ravno tako deslatne slike razrušenega mesta, pač pa se poškodbe v notranjščini poslopij res velike. V nadškofijskem poslopiju vztraja že vedno poleg slug mons. Castelliz, administrator placut Gruson in sedaj se tajnik Letničar, kateri se je preselil iz svoje od Italijanov posrušene hiše pod Kostanjevico v škofijo. Poprej so gospodje stanovali v kleti, sedaj so se dvignili nekoliko višje — v pritličje. Nadškofijsko poslopije je občutno poškodovano, posebno v notranjščini in v kleti, ki se je poslušalo v notranjščini poslopiju res velike. V nadškofijskem poslopiju vztraja že vedno poleg slug mons. Castelliz, administrator placut Gruson in sedaj se tajnik Letničar, kateri se je preselil iz svoje od Italijanov posrušene hiše pod Kostanjevico v škofijo. Poprej so gospodje stanovali v kleti, sedaj so se dvignili nekoliko višje — v pritličje. Nadškofijsko poslopije je občutno poškodovano, posebno v notranjščini poslopiju res velike. V nadškofijskem poslopiju vztraja že vedno poleg slug mons. Castelliz, administrator placut Gruson in sedaj se tajnik Letničar, kateri se je preselil iz svoje od Italijanov posrušene hiše pod Kostanjevico v škofijo. Poprej so gospodje stanovali v kleti, sedaj so se dvignili nekoliko višje — v pritličje. Nadškofijsko poslopije je občutno poškodovano, posebno v notranjščini poslopiju res velike. V nadškofijskem poslopiju vztraja že vedno poleg slug mons. Castelliz, administrator placut Gruson in sedaj se tajnik Letničar, kateri se je preselil iz svoje od Italijanov posrušene hiše pod Kostanjevico v škofijo. Poprej so gospodje stanovali v kleti, sedaj so se dvignili nekoliko višje — v pritličje. Nadškofijsko poslopije je občutno poškodovano, posebno v notranjščini poslopiju res velike. V nadškofijskem poslopiju vztraja že vedno poleg slug mons. Castelliz, administrator placut Gruson in sedaj se tajnik Letničar, kateri se je preselil iz svoje od Italijanov posrušene hiše pod Kostanjevico v škofijo. Poprej so gosp

Družba

SV. Družine

(THE HOLY FAMILY SOCIETY)

V ZJEDNINJENIH DRŽAVAH
SEVERNE AMERIKE.

Sedež: JOLIET, ILL.

Inkorp. v drž. III., 14. maja 1915

Vstanovljena 29. novembra 1914

Inkorp. v drž. Pa., 5. apr. 1916

DRUŽBINO GESLO: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD." "VSI ZA ENEGA, EDEN ZA VSE."

GLAVNI ODBOR:

Predsed.—Geo. Stonich, Joliet, Ill. Podpred.—John N. Pasdertz, Joliet, Ill.
Tajnik—Josip Klepec, Joliet, Ill.

Zapis.—A. Nemanich, Jr., Joliet, Ill. Blagajnik—John Petrc, Joliet, Ill.

NADZORNJI ODBOR:

1. Anton Kastello, La Salle, Ill. 2. John Stua, Bradley, Ill.

3. Nicholas J. Vranichar, Joliet, Ill.

FINANČNI IN POROTNI ODBOR:

Stephen Kukar, Joliet, Ill. Josip Težak, Joliet, Ill.

Math Ogrin, N. Chicago, Ill.

Glasilo: AMERIKANSKI SLOVENEC, Joliet, Ill.

KRAJEVNO DRUŠTVO ZA D. S. D. se sme ustanoviti s 8. člani(icami) v kateremkoli mestu v državi Illinois in Pensylvaniji z dovoljenjem gl. odbora. Za pojasnila pišite tajniku,

Vsa pisma in denarne pošiljatve se naj naslove na tajnika. — Vse pritožbe se naj pošljajo na 1. porotnika.

ALI ČUJES?

Strašna vojska je zvihrala, vso Evropo razdrujala.
kot pekienska moč.

Smrt kot nikdar prej koševa; vzdih in stok do nas odmeva od domačih koč.

Kdo naj solz potoke briše, kdo odganja glad od hiše in brezupa noč?

Domovina majka zove za sirotice in vdove

T e b e n a p o m o č!

Ali čuješ? Ali čutiš?
Ali žalost majke slutiš — malomarno zroč?

F. G.

* * *
"Amerikanski Slovenec", bodi tolažbe studenc!
Lajšaj sirotam gorje, dvigni v pomoč jim roke.
Vsakdo dodaj en dolar, tisočev pet da bo dar!"

A. Berk.

* * *
Štirinajsti izkaz darov.

John Težak, Leadville, Colo....\$2.00

—o—

Poprejšnji darovi:

I.

Amerikanski Slovenec.....\$ 50.00

Slovenian Liquor Company.....10.00

Anton Nemanich, Joliet.....10.00

Math. Simonich (predsednik predstavništva).....10.00

The Eagle prodajalne, Joliet.....10.00

Rev. John Plevnik, Joliet.....10.00

Filip Gorup, Joliet.....5.00

Jos. Klepec, Joliet.....5.00

John N. Pasdertz, Joliet.....2.00

John Petrc, Joliet.....2.00

Anton Rovšek, Clinton, Ind.....1.00

Joseph Legan, Joliet.....1.00

George Stonich, Joliet.....1.00

Imbro Kožar, Joliet.....1.00

Frank Klenovšek, Joliet.....2.25

Jos. Kolenec, Joliet.....2.25

Ant. Libersher, Joliet.....2.25

II.

Skof J. Trobec, Rice, Minn.....15.00

Rev. John Trobec, Rice, Minn.....10.00

Maria Trobec, Rice, Minn.....5.00

Johana Trobec, Rice, Minn.....5.00

Marijana Trobec, Rice, Minn.....5.00

Mihael Bambič, Joliet.....1.00

John N. Simonich, Joliet.....1.00

Jos. Keber, Joliet.....2.50

III.

Marko Papich, Joliet.....\$5.00

Anton Toleni, Tioga, Wis.....5.00

John Pelhan, Houston, Pa.....5.00

Geo. Pavlakovich, Denver, Colo. 1.00

John Klin ml., Denver, Colo....1.00

Primož Skumautz z družino, St. Cloud, Minn.....5.00

Mary Slivnik, St. Cloud.....1.00

Ivan Salmič, Whitney, Pa.....1.00

Anton Zagor, Whitney.....1.00

Franc Velikonja, Whitney.....1.00

Franc Jezeršek, Whitney.....1.00

Mike Ledenič, Whitney.....1.00

Franc Sladič, Whitney.....1.00

Alois Hostnik, Whitney.....5.00

Neimenovan, Whitney.....5.00

Jurij Hoenigman, Whitney.....5.00

Ivan Rugelj, Whitney.....5.00

Anton Krajšek, Whitney.....5.00

Franc Kolenc, Whitney.....5.00

Josip Salmič, Whitney.....5.00

Ivan Krajnčevič, Whitney.....5.00

Jakob Podržaj, Whitney.....5.00

Ivan Mužnjak, Whitney.....5.00

Mihail Tratar, Whitney.....5.00

Ivan Resnik, Whitney.....5.00

Etnest Brear, Whitney.....5.00

Josip Brear, Whitney.....5.00

Ivan Odlažek, Whitney.....5.00

Majtež Frigelj, Whitney.....5.00

Jurij Hrinc.....5.00

Aleš Simnič.....5.00

Valentin Uderman.....5.00

Janez Legat.....5.00

Jožef Kapus.....5.00

Katarina Biček.....5.00

Krausova družina.....5.00

Lenka Kocijančič.....5.00

Matevž Hudovernik.....5.00

Andrej Kapus.....5.00

Jurij Hercing.....5.00

Janet Legat.....5.00

Reva A. Ogulin, St. Paul, Minn. \$15.00

Jos. Šabec, Sandwich, Ill.....1.00

John Erzen, Jenny Lind, Ark. 2.00

Stanislav Niklovič, Jenny Lind.....5.00

Albin Bobnič, Jenny Lind.....5.00

Mihail Pajik, Jenny Lind.....5.00

Frank Ocepek, Jenny Lind.....5.00

Jakov Cirar, Jenny Lind.....5.00

John Logaj, Jenny Lind.....5.00

John Mocivnik, Jenny Lind.....5.00

Mihail Ambrož, Jenny Lind.....5.00

Frank Štucin, Jenny Lind.....5.00

Frank Kobal, Jenny Lind.....5.00

Anton Merzu, Jenny Lind.....5.00

Anton Ferlič, Jenny Lind.....5.00

Feliks Vozel, Jenny Lind.....5.00

Martin Vodisek, Jenny Lind.....5.00

Anton Kolbe, Jenny Lind.....5.00

Louis Lapornik, Jenny Lind.....5.00

Frank Gorenc, Jenny Lind.....5.00

Frank Cirar, Jenny Lind.....5.00

Alojz Grilc, Jenny Lind.....20

George Verbič, Jenny Lind.....15

Frank Planšek, Jenny Lind.....10

John Vesel, Chisholm, Minn....1.00

John Starasinch, Joliet.....50

Gregor Cesar, Joliet.....50

John Hajnik, Milwaukee, Wis. 1.00

Mat. Šega, Joliet.....1.00

Neimenovan, Albany, Minn. 1.00

John Culjan, Utica, Ill. 1.00

Marija Culjan, Utica, Ill. 1.00

Frank Zabkar, Carbon Hill, Ill. 1.00

Peter Oman, Utica, Ill. 1.00

F. G. nagrado de Dekl. Mar. 5.00

Družbe, Joliet.....5.00

Fr. Koncilija, Corwin Springs, Mont. 1.00

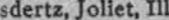
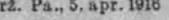
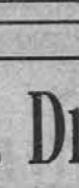
Luka Lušina, Hostetter.....25

Anton Gracar, Hostetter.....25

Ivan Kovač, Hostetter.....25

Alojzija Zafutta, Hostetter.....10

Darove iz Whitney in Hostetter na bral g. Ivan Salmič. 1.00

Povest o dveh mestih.

Napisal Charles Dickens.

Iz angl. prevel Izidor Cankar.

(Dalej.)

"Gospodina Pross je spoznala v gospodu Barsadu svojega ljubeznivega brata, ki ste že slišali o njem," je dejal Sydney, "in on je sorodstvo priznal. A imam slabše novice. Darnaya so novo zaprli."

Stari gospod je vzliknil ves prepaden: "Kaj pravite! Pred dvemi urami sem ga zapustil varnega in prostega in sem se ravnotok hotel vrnilti k njemu!"

"Klub temu so ga zaprli. Kdaj, gospod Barsad?"

"Ravnotok, če so ga sploh."

"Gospod Barsad je najboljša avtorita, sir," je dejal Sydney, "in jaz sem zvedel iz pogovora gospoda Barsada z nekim prijateljem in soogleduhom pri kozarcu vina, da so ga že zaprli. Pustil je biriče pri vrati v videl, da jim je vratar odprl. Prav nobenega droma ni, da je novo zaprli."

Praktično oko gospoda Lorryja je bralo na Cartonovem obrazu, da bi bila izguba časa govoriti še dalje o tem. Bil je zmeden, a je čutil, da nekaj zavisi o njegovem hladnokrvnosti, in se je premagal ter molicé poslušal.

"Upam," mu je rekel Sydney, "da mu bo ime vpliv doktorka Manettea pomagal tudi jutri — pravite, da pride jutri pred sodišče, gospod Barsad?"

"Da. Menim tako."

"— pomagal tudi jutri, kakor mi je pomagal danes. A morda ne bo. Pričnavam Vam, gospod Lorry, da me skrbi, ker doktor Manette ni mogel preprečiti te areacija."

"Morda ni prej nicesar vedel o njej," je dejal gospod Lorry.

"Ravno to me plaši, zlasti če pomislim, kako ga istovetijo z njegovim zetom."

"Res je," je pritrdir gospod Lorry z nemirno roko na bradi in upri oči v Cartona.

"Skratka," je dejal Sydney, "sedaj so obupni časi, ko se igrajo obupne igre in za obupne vse. Doktor naj igra na dobiček; jaz bom igral na izgubo. Tu nima nobeno življenje cene. Kogar nosijo danes v izprevodu domov, ga bodo jutri morda obsovali. Vsota, za katero sem sklenil igrati v najhujšem slučaju, je zaprli prijatelj. In prijatelj, katerega sem sklenil dobrati, je gospod Barsad."

"Treba Vam je dobrih kart, sir," je dejal ogleduh.

"Naj jih pregledam! Da vidim, kaj imam — gospod Lorry, Vi veste, kaka živina sem. Dajte mi malo zgajanja."

Gospod Lorry mu je postregel; izpil je en kozarec — izpil drugi kozarec — in zamišljeno odrnil steklenico.

"Gospod Barsad," je začel kakor človek, ki res pregledeva karte v roki, "jetniška ovca; poslanik republikanski odsekov, sedaj ječar, potem jetnik, vedno ogleduh in skriven ovaduh, tu toliko več vreden kot Anglež, ker je Anglež manj sumljiv in podkupljiv pri takem delu kot Francoz, se predstavlja svojimi gospodarjenji z napadnim imenom. To je prav dobro carta. Gospod Barsad, sedaj v službi republikanske francoske vlade, je bil prej v službi aristokratske angleške vlade, sovražnike Francije in svobode. To je izvrstna karta. V tej deželi sumnjenja je bolj jasno kot solnce, da je gospod Barsad še vedno najet od aristokratske vlade in da je Pittov ogleduh, izdajavec in sovražnik republike, ki ga ona greje na svojih prisih, angleški ovadnik in pravzročitelj vsega zla, ki se o njem toliko govori in ki ga je tako težko najti. To je karta, ki je ni mogoče ubiti. Ali poznate moje karte, gospod Barsad?"

"Ne vem, kako boste igrali," je odgovoril ogleduh malo nemiren.

"Igral bo misloj as, naznanihite gospoda Barsada najboljšemu republikanskemu okrožju. Sedaj preglede svoje karte, gospod Barsad. Nikar se ne prehitite."

Primeknil je steklenico bliže, naliil nanovo kozarec žganja in ga izpel. Opozil je, da se ogleduh boji, da se ne bi napisil in ga takoj naznani. Zato je naliil še en kozarec in ga izpel.

"Ije skrbno preglej svoje karte," gospod Barsad.

Karte so bile slabše, kakor je on domneval. Gospod Barsad je ugledal miskatero karto, s katero je imel izgubiti in za katero Sydney Carton ni vedel. Vrzen iz svoje častivredne službe v Angliji, ker je le preveč nerodno in odločno prisegel — ne zato, ker ga tam niso potrebovali, kajti naši angleški razlogi, zaradi katerih se bahamo, da smo vzvišeni nad skrivenimi spletktami in ogleduh, so še zelo mladi — je šel preko Kanala in sprejel službo v Franciji: najprej kot ogleduh in prisluškovavec med lastnimi rojaki, pozneje kot ogleduh in prisluškovavec med domačini. Vedel je, da je bil podopravljeno vladilo ogleduh v Saint Antoine in Defargevi krmi; da je dobil od čuječe policije toliko izvestij o jetništvu, oprostivti in preteklosti doktorja Manettea, kolikor je potreboval, da začne zaupni pogovor Defargemu; da je poizkusil pri gospo Defarge, a da je sijajno pogorel. Se vedno se je z grozo in trepetom spominjal, da je ta strašna žena pletla, ko je govoril z njo, in da ga je pomenljivo gle-

"Hočem reči," je odgovoril gospod Cruncher, "da ga ni bilo nikoli notri. Ne, nista že ne! Dam si glavo odrediti, če je bil kdaj notri."

Ogleduh se je ozrl na Cartona in gospoda Lorryja; obadvaj sta začudena strmela v Jerryja.

"Povem Vam," je nadaljeval Jerry, da ste v tisti krsti pokopali kamenje in prst. Meni nikar ne pripovedujete, da ste pokopali Clyja. To je bila slega parija. Jaz in še dva druga vemo, kako je."

"Kako morete vedeti?"

"Kaj to Vam mar!" je rencjal gospod Cruncher. "Z Vami imam poravnati še stare račune, ker nesramno sleparite poštene rokodelce! Pograbil Vas bom za goltanec in Vas zadušil za pol gvineje."

Sydney Carton, ki je bil z gospodom Lorryjem vred ves zmeden od začudenja, ko se je stvar tako zasukala, je poprosil gospoda Crunchera, naj se umiri in jima zadevo pojasni.

"Drugikrat, sir," se je izviral Jerry, "sedaj ni časa za pojasnjevanje. Kar jaz trdim, je to, da on prav dobro ve, da ni bil Cly nikdar v tisti krsti. Če le besedico reče, da je bil, ga bom pograbil za goltanec in ga zadušil za pol gvineje," gospod Cruncher je to poučaril kot zelo velikoučno ponudbo, "ali pa ga pojde mnaznanit."

"Hm," je dejal Carton. "Toliko je gotovo, da imam jaz še eno kartu, gospod Barsad. Nemogoče Vam je tu v besnem Parizu, kjer je zrak poln sumnjenja, preživeti ovadbo, če ste v zvezi z drugim aristokratskim ogleduhom, ki ima ravno tako preteklost kot Vi in je vrhu tega še odet s skrivenostjo, da se je delal mrtviga in da je novo oživel! Tuje, ki snuje v ječah zaroto zoper republik! Močna karta — karta vredna glijotine! Ali boste igrali?"

"Ne," je odgovoril ogleduh. "Vdam se. Bili smo res — to priznavam — tako nepriljubljeni pri sodrgi, da sem moral uiti iz Anglije, ker bi me sicer bili utopili; Clyja so tako preganjali semčintja, da bi brez te zvijake sploh ne bil mogel ubežati. A kako ta mož, da je bila zvijaca, mi je čudež vseh čudežev."

"Nikar si ne belite glave zavoljo tega moža," je odgovoril prepirljivi gospod Cruncher; "dovolj si jo boste belili, da se pobotate s temle gospodom. Glejte, se enkrat Vam pravim!"

Gospod Cruncher se ni mogel prengativati, da bi se ne pobahal s svojo velikoučnostjo. — "Pograbil Vas bom za goltanec in Vas zadušil za pol gvineje."

"Vas kot starega in dobrohotnega gospoda," je dejal ogleduh zelo ponizno, obrnivši se na gospoda Lorryja, "bi smel, upam, prositi, da opomnite tega gospoda, ki je toliko mlajši od Vas, če se mu sploh zdi njegovemu položaju primerno igrati as, o katerem je govoril. Priznavam, da sem jaz ogleduh in zakaj bi se toliko ponižal, da postane?"

"Jaz bom igral svoj as, gospod Barsad," je odgovoril Carton sam in pogledal na uro, "z mirno vestjo in prav knalui."

"Upal sem, gospoda," je dejal ogleduh, še vedno izkušajte pritegniti gospoda Lorryja v pogovor, "da bo vajino spoštovanje za mojo sestro —"

"Vasi sestri bi ne mogel bolje dokazati svojega spoštovanja, kot da jo slednji rešim takega brata," je rekel Sydney Carton.

"Res ne, sir?"

"O tem sem trdno prepričan."

Ogleduhovo vladivo obnašanje, ki je bilo v čudnem nasprotju z njegovim kričavo, grobo obliko in najbrže tudi z njegovimi navadnimi manirami, je Cartonova zagotonost — ki je bila uganika pametnejšim in poštenejšim ljudem — tako pobila, da se je vedel. Ko je videl, da je v zadregi, je Carton zopet dejal z izrazom človeka, ki pregledeva karte:

"In ēe dobro premislim, se mi močno dozdeva, da imam tu še eno močno kartu, ki je nisen bil naštrel. Tisti prijatelj in tovariš, ki deluje, kakor je rekel, v ječah na deželi — kdo je bil to?"

"Francoz. Vi ga ne poznate," je dejal ogleduh naglo.

"Francoz, hm?" je ponovil Carton zamišljeno in kakor bi ga ne bil slišal, da je besedil ponovil. "Prav; morada."

"Zagotavljam Vas, da je," je dejal ogleduh, "ecprav je to brez pomena."

"Cepav je to brez pomena," je ponovil Carton ravno tako mehanočno kot prej, "cepav je to brez pomena. — Da, to je brez pomena. Da. In vendar poznam ta obraz."

"Mislim, da ne. Gotovo ne. Ni moge," je dejal ogleduh.

"Ni — mogoč," je zamrmljal Carton zamišljeno ter zopet naliil kozarec (ki je bil v sreči majhen). "Ni — mogoč."

"Cem mi pripovedujete, česar Vas nisen vprašal? Vi ste ječar v sodniški ječi?"

"Včasi."

"A morete biti, kadar hočete?"

"Lehko hodim noter in vun, kadar hočem."

"Kot človek z dežele," je dejal ogleduh.

"Ne! Kot tujev!" je zavpil Carton in udaril z dlano po mozi, ko se mu je jasno posvetilo v glavi. "Cly! Preblečen, a isti mož. Videli smo ga v Old Bailey."

"Tu ste malo prenagli, sir," je dejal Barsad z nasnehom, ki je njegov orlovskega nosa še posebe nagnil na stran, "to pot ste mi podlegli. Cly (ki je bil, kakor odkritočeno priznavam, tedaj moj tovariš) je umrl pred več leti. Stregel sem mu v njegovu zadnjem bolezni. Pokopali so ga v Londonu pri cerkvi svetega Pankracija na Polju. Vselj njegove težnje nepriljubljenosti pri sodrgi se nisen upal iti za pogrebom, a sem pomagal, ko so ga počagali v krsto."

Tedaj je gospod Lorry opazil s svojega prostora nenavadno skrivenost senco na steni. Ko se je ozrl po njem izvoru, je spoznal, da so jo pravzročili lašje gospoda Cruncherja, da je bila skrivena skrivnost.

"Jerry!" je dejal gospod Lorry. "Pričite sem!"

Gospod Cruncher se je približal od strani, z eno ramo naprej.

"Kaj ste še bili razen sel?"

Po kratkem premisljevanju, katerega je spremil pazljiv pogled na gospodarja, je gospod Cruncher prišla sijajna misel, da odgovori: "Agranični karakter."

"Prav močno se mi dozdeva," je dejal gospod Lorry, "da ste izrabljali sposovano in veliko Tellsonovo hišo le pot pretvezo in da ste se pečali z nezakonitimi in nepostenimi opravki. Če je tako, potem ne pričakujte, da se bom potegoval za Vas, ko se vrneva v Anglijo; potem ne pričakujte,

"Da, jaz."

"In kdo ga je vun vzel?"

Barsad se je naslonil v svoj stol in zajecljal: "Kaj hocete reči?"

(Nadaljevanje na 7. strani.)

Dr. Richter's
Pain Expeller
zoper revmatizem in trganje
bolečine in otrpnost členkov in mišic.

Pravo zdravilo je v
zavoju, kakor nekaj v
sliki.

Zavrnite vsak zavoj,
ki ni začeten s An-
hor Trade Mark.

25c in 50c vseh le-
karinah ali pa pišite
pon naravnost na

F. Ad. Richter
& Co.
74-80 Wash-
ington Street
New York.

The Will County
National
Bank
of Joliet, Illinois.

Prejema raznovrstne denarne ulo-
zer pošilja denar na vse dele sveta.

Kapital in preostanek \$300,000.00

C. E. WILSON, predsednik

Dr. J. W. FOLK, podpredsednik

HENRY WEBER, kašir.

Metropolitan Drug Store
N. Chicago & Jackson Sta.

Slovanska lekarna

+ JOHNSONOV +
"BELLADONNA" OBLIZI

REPREZENTANT
HROMOSTI
BOLESTI + KOLIK
BOLESTI + ČLENK
NEVRALGIJA, PROTIN
OTPLJOSTI MJEZ
SLABOTNIK KRUŽ
SLABOTNIK KRUŽ
HUDOK KASNU

SLABOSTI + ČLENK
PLJUDNOST IN PRIMČ BOLEZNI
MRZLJAVI + ŽIVOTU
VNETNI OPREZ NEMEN
PRIMČLJAVI
BOLESTIH + LEDJIS
BOLESTIH + KRUŽE

HUDOK KASNU

JOHN N. W. Phone
348
STEFANICH
:::Slovenska Gostilna:::
vino domače in importirano,
fino žganje in diseče smodke.
915 N. Scott St., Joliet, Ill.

Oba telefona 215.

WERDEN BUCK

511-13 Webster Street,

JOLIET, ILL.

Tu dobite najboljši CEMENT, AP
NO, ZMLET KAMEN, OPEKO,

VODOČNE ŽLEBOVE, ter

vse kar spada v gradivo.

Slovensko Katoliško
Marije
(S. C. M. B. Society of
Ustanovljeno 15. avgusta 1909
PITTSBURGH.)

Samostojno Pod. Društvo
Vnebovzete
(St. Mary's Assumption)
Organizirano 2. aprila 1910
PENNSYLVANIA.

GLAVNI ODBOR:

Predsednik: FRANK ROGINA, 36-48 St., Pittsburgh, Pa.
Podpredsednik: MATH. MAGLESICH, 3440 Ligonier St., Pittsburgh, Pa.
Tajnik: JOSEPH L. BAHORICH, 5148 Dresden Way, Pittsburgh, Pa.
Zapisnikar: GAŠPER BERKOPEC, 4927 Plum Alley, Pittsburgh, Pa.
Blagajnik: JOHN BALKOVEC, 5145 Carnegie St., Pittsburgh, Pa.

NADZORNI ODBOR:

Joseph Pavlakovich, 54 Low Road, Sharpsburg, Pa.
John Šutej, 5113 Carnegie St., Pittsburgh, Pa.
Frank Mihelich, 4808 Blackberry Alley, Pittsburgh, Pa.

POROTNI ODBOR:

Joseph Jantz, 4502 Butler St., Pittsburgh, Pa.
Frank Trempus, 4628 Hatfield St., Pittsburgh, Pa.
Anton Zunich, 1037 Peralto St., N. S. Pittsburgh, Pa.

Bolniški obiskovalec: WILLIAM TOMEK, 4811 Butler St., Pittsburgh, Pa.
Društveno Glasilo je: "AMERIKANSKI SLOVENEC", Joliet, Ill.

Vsa pisma in denarne zadeve se naj pošiljajo na tajnika. Vse pritožbe pa I. porotnika.
Rojaki! Pristopajte v to društvo, katerega cilj je: Pomagati onemoglim. Večja družba — Boljša podpora.

Društveno Geslo: "V slogi je moč."

LJUDSKA BANKA

Vložite svoj denar na obresti v največjo in najmočnejšo banko v Jolietu

Hranilnica

Vlade Zd. Držav,
Poštné Hranilnice
in Države Illinois.

Nad 12,000 najboljših ljudi v Jolietu ima tu vložen denar. Pod vladno kontrolo.

3% obresti od vlog. Začnite vlogo z \$1.
First National Bank

PREMOŽENJE NAD \$4,500,000.00

SLAVNOZNANI**SLOVENSKI POP**
proti žeji - najbolje sredstvo.

Cim več ga pišeš tembolj se ti priljubi.

Poleg tega izdelujemo še mnogo drugih sladkih pijač za krepčilo.

BELO PIYO

To so naši domači čisti pridelki, koje izdeluje domača tvrdka.

Joliet Slovenic Bottling Co.
913 N. Scott St. Joliet, Ill.

Telefoni Chi. 2275 N. W. 480, ob nedeljah N. W. 344

Mestna Hranilnica Ljubljanska

Ljubljana, Prešernova ulica št. 3.

NAJVEČJA SLOVENSKA HRANILNICA!

Koncem leta 1915 je imela vlog K 48,500,000.—
Rezervnega zaklada K 1,330,000.—

Sprejema vloge vsak delavnik in jih obrestuje po

4½ %

brez odbitka. Hranilnica je PUPILARNO VARNA in stoji pod kontrolo c. kr. deželne vlade.

Za varčevanje ima vpeljane lične domače hranilnike.

Posoja na zemljišča in poslopja na Kranjskem proti 5½ odstotkov, izven Kranjske pa proti 5½ odstotkov obrestim in proti najmanj tričetrt odstotkov odplačevanju na dolg.

POVEST O DVEH MESTIH.
(Nadaljevanje s 6. strani.)

bom molčal o Vaši skrivnosti. Tellsonove banke ne boste varali."

"Upam, sir," je začel osramočeni gospod Cruncher svoj obrambni govor, "da se bo tak gospod kot Vi, ki sem ga imel čast služiti, dokler nisem osivel, dvakrat premisil, preden mi stori kaj ludega, če bi tudi bilo takoj ne pravim, da je, a če bi bilo. A treba je pomisliti, da bi ne bila vsa krivda na eni strani, če bi tudi bilo tako. Ta reč ima dve strani. Morda se dobe danes zdravnik, ki pobirajo svoje gvine tam, kjer pošten rokodelec ne pobere groša — kaj groša! niti pol groša — pol groša! niti četrtek groša — ki nalagajo svoje denarje v Tellsonovi banki in skrivajo mezikajo poštenemu rokodelcu s svojimi zdravniškimi očmi in hidijo noter in hidijo vun in sedaj v svoje kočije. Tudi to bi se torej reklo varati Tellsonovo banko. Kajti če gos oskubete, morate gosaka tudi. In potem še gospa Cruncher, ki se plazi, ali vsaj zadnjčas se je in se bo jutri zopet, če bo treba, zopet moj zasluzek, da me uniči — popolnoma uniči! Žene zdravnikov se pa ne plazijo — o ne! In če se plazijo, se plazijo zato, da dobe več pacientov, in kako boste te dobili, če nimate oih! Iz potem še pogrebni podjetniki in mrliski ogledniki in grobarji in zasebni čuvaji (ki so vsi lakomini in vsi na delu) — saj vidite, da bi človek ne zasluzil veliko pri tem, tudi če bi bilo tako. In še tisto malo, kar bi zasluzil, bi se imelo teka, gospod Lorry. Nič bi se s tem ne opomogel; vedno bi želel, da se tega opravka odkriža, ko bi le vedel kakš — tudi če bi bilo tako."

"Prij!" je vzkliknil gospod Lorry, dasi malo potolačen. "Strese me, kadar Vas pogledam."

"Zato bi Vas ponižno prosil, sir," je nadaljeval gospod Cruncher, "tudi če bi bilo tako, a jaz ne pravim, da je —"

"Nikar se ne izvijajte," je dejal gospod Lorry.

"Ne, ne bom se, sir," je odgovoril gospod Cruncher, kakor bi ne bilo nič bolj tuje njegovim mislim in dejanjem.

"Ne pravim, da je takoj in zato bi Vas prosil: Tam na tistem stolu pri vrati sedi moj sin, ki se razvija in raste v moža, in ki bo raznašal Vaša naročila in pisma in Vami sploh služil kot sel, dokler ne bodo Vaše pete, kjer Vam je sedaj glava, če tako želite. Če bi bilo tako, a jaz ne pravim, da je (kajti ne maram se Vam izvijati, sir), tedaj dajte, da ta deček prevzame očetovo mesto in skrbi za mater. Nikar ne ovadite očeta tega dečka — nikar, sir — in ga postite, da postane pravi grobar in popravi svoje izkopavanje — če bi bilo tako — s pravičnim in spoštivim zakopavanjem. Tega sem Vas hotel prositi, gospod Lorry," je dejal gospod Cruncher in si obriral z rokom celo v znak, da se bliža koncu svojega govorja. "Kadar človek vidi do dirjanja tukaj in toliko teles brez glave, da bi jum cena lehko padla do napitnine, če ne se bolj, jame resno misliti o stvarih. In to bi Vam bil pripovedoval, če bi bilo tako, da Vas spomnim, da se mto, kar ravnomak, govoril, rekel iz dobrega namena, ko bi bil lehko molčal."

Gospod Cruncher se je v pozdrav s prstom doteknil čela, ko sta se Sydny Carton in ogledli vrnila iz temne sobe. "Zbogom, gospod Barsad," je dejal Carton. "Stvar sva uredila in sedaj se Vam ni treba ničesar batiti."

Zopet je sedel na stol ob ognjišču nasproti Lorryju. Ko sta bila sama, ga je gospod Lorry vprašal, koliko je dosegel.

"Ne veliko. Če bo jetniku slabko kazalo, bom smel iti k njemu."

Gospod Lorryju se je obraz stemnil. "Več nisem mogel doseči," je dejal Carton. "Če bi zahteval preveč, bi potisnil glavo tega moža pod sekiro, in če ga naznamo, se mu ne more nič hujšega zgoditi, kakor je sam dejal. To je bila očividno slabost našega položaja. A ne da se pomagati."

"Toda če se mu bo pred sodiščem slabog godilo," je dejal gospod Lorry, "ga obisk ne bo rešil."

"Saj nisem rekel, da ga bo."

Oči gospoda Lorryja so se počasi povesile k ognju; sočutje z njegovo ljubljenjem in nova Darnayeva nesreča jih je polagomu oslabila; bil je že star mož, skrbi so ga zadnji čas upognil in je kralj.

"Vi ste dober mož in zvest prijatelj," je dejal Carton z drugačnim glasom. "Oprostite, da sem opazil Vašo bol. Ne mogel bi ostati malomaren, če bi oče jokal poleg mene. In Vaše žalosti bi ne mogel spoštovati bolj, če bi mi bili oče. Toda pred to nesrečo ste varni."

Dasi je pri zadnjih besedah prešel v svoj navadni ton, je bilo vendar v njegovem glasu toliko odkritosrčnega čuvstva in spoštovanja, da je gospod Lorry, ki ni še nikdar videl njegove boljše strani, bil ves presenečen. Podeljuje roko in Carton jo je prijateljsko stisnil.

"A da se vrneva k ubogemu Darinu," je dejal Carton. "Njej nikar ne pripovedujem o tem pogovoru in sklepnu. Njej bi ne bilo mogoče go obiskati. Utegnila bi misliti, da smo storili za najhujši slučaj, da mu pomemo uiti oobsodi."

Gospod Lorry ni bil misil na to in je naglo pogledal Cartona, da vidi, če res namerja to storiti. Zdela se je, da tudi on ga je pogledal in ga očividno razume.

"Utegnila bi misliti na tisoč stvari,

je nadaljeval Carton, "in vsaka bi le povčala njen bol. Ne govorite ji o meni. Rekel sem Vam takoj, da sem prisel, da bo bolje, če ne vidim. Tudi brez tega ji bom iztegnil roko v majhno pomoč, ako bo mogoče. Ali pojdeš k njej? Nocoj mora biti zelo žalostna."

"Tako pojdem tja."

"To me veseli. Ona je tako navezana na Vas in tako upa v Vas. Kaka je sedaj?"

"Skrbna in nesrečna, a zelo lepa."

"Ah!"

Bil je zategnjen, bolesten glas, kakor vzdih — skoro kakor jecljaj. Gospod Lorry je nekote pogledal Carton v obraz, ki je bil obrnjen k ognju. Svetloba alia senca (stari gospod bi ne mogel povedati, kaj) je izginila tako nagnjo z njega, kakor svigne ob viharnem, jasnen dnevu preko pobočja, in dvignil je nogo, da porine nazaj malo goreče poleno, ki je padlo z ognjišča. Imel je belo jahalno suknijo in skornje; v svetlobi ognja, ki se je lesketal na njegovih svetlih oblekah, in z dolgimi, rjavimi lasmi, ki so mu nepočesani in zmrljeni padali na rame, je bil njegov obraz zelo blebled.

Njegova neprevidnost z ognjem je bila tako očividna, da ga je gospod Lorry moral opomniti: njegov škorenj je bil še vedno na žerjavici gorečega polena, ki ga je bil z nogo potepel.

"Pozabil sem," je odgovoril.

Gospod Lorry ga je zopet moral pogledati. Ko je videl njegov opustošeni obraz, ki so v njem izginjale po naravi lepe poteze, se je neneh spomnil izraza jetnikov, ki mu je bil v takem spominu.

"In Vi ste tu končali svoje delo, sir?" je vprašal Carton, obrnivši se k njemu.

"Da. Storil sem s... njič vse, kar sem mogel, kakor sem Vam rekel snotič, ki je Lucia prišla tako nenadno. Upal sem, da jih zapustim popolnoma varne in da odidem iz Pariza. Imam že potni list. Bil sem pripravljen na pot."

Obadvaya sta umolknila.

"Ce se ozrete nazaj, vidite za seboj dolgo življenje, sir?" je dejal Carton zamišljeno.

"Sedaj sem v osemindesetem desetem letu."

"Bili ste koristni vse svoje življenje; neutrudno in vztrajno delaven; cenej, spoštovan in čistlan?"

"Delal sem, odkar sem postal mož. Da, reci smem, da sem delal že kot mladič."

"In glejte, kaj ste še sedaj v osemindesetem desetem letu. Marsikdo Vas bo pogrešal, kadar Vas več ne bo."

"Zapuščen star samec," je dejal gospod Lorry in odkimal. "Nihče ne bo jokal za menoj."

"Kako morete to reči? Ali ne bo ona jokala za Vami? In njen otrok?"

"Da, da, hvala Bogu. Nisem mislil tako natančno."

"Ali je zato treba reči: hvala Bogu?"

"Gotovo, gotovo."

"Ce bi mogli noči odkritošrčno reči svoji samotni duši: 'Nikdar si nisem pridobil ljubezni in naklonjenosti, hvaljenosti in spoštovanja; nobeno srce ne misli nečeno name; nikomur nisem storil nobene dobre ali usluge, da bi se me spominjal', ali bi ne bilo Vasih osemindesetih kletev?"

"Res je, gošpod Carton. Leta bi mi bila kletev."

Sydney se je zopet zagledal v ogenj in nadaljeval po kratkem molku:

"Nekaj bi Vas vprašal. — Ali se Vam zde Vaša očetova leta daleč? Ali se Vam zdi tisti dan, ko ste sedeli v materinem naročju, v davnini preteklosti?"

Tudi gospod Lorry je ublažil svoj glas in odgovoril:

"Pred dvajset leti, da; sedaj ne več."

Kajti čim bolj se bližam koncu, tem bolj se sučem v krogu in sem bliže začetku. Zdi se mi, da je to tolažba in priprava na odhod. Sedaj mi je srce polno spominov, ki so dolgo spašli, spominov na mojo lepo, mlado materto (in jaz sem takoj start!) in na one dneve, ko se mi tisto, kar imenujemo svet, še ni zdelo tako resnično in ko moje napake še niso bile ukoreninjene v meni."

"Razumen to čustvo!" je vzkliknil Carton in živo zardel. "In Vi postajate vsed lepja boljši?"

"Upam."

Carton je vstal, da mu pomore obledci skrnju, in je s tem končal pogovor. "Toda Vi," je nadaljeval gospod Lorry, "Vi ste mladi."

"Da," je dejal Carton. "Jaz nisem star, toda moja mladost ni bila pot do starosti. Dovolj o meni."

"In o meni tudi," je odgovoril gospod Lorry. "Ali greste vun?"

"Spremljate Vas bom do njenih vrat. Vi poznate moje postopake in nemirne navade. Če se bom dolgo klatil po ulicah, se nikar ne vzmemirite; proti jutru se bom vrnil. Jutri greste na sodošči."

DVE SOSEDI.

Spisal A. de Trueba. — Prevedel E. T.

Pozor!... Poslušajte zdaj Rezo in Marijano, ki se pogovarjata od okna do okna kakor po navadi. Ni treba, da bi vam jih opisaval, saj ste jih vse že videli in videli. Še to pominomimo, da ste okni na dvorišče in drugo družemu nasproti, potem pa lahko začnemo.

"Ubožek mali, moj lepi! Če gospodinja ne skrbi za te, se te nihče ne spomini."

"Dober večer, botra Marjana."

"Bog daj, botra Rezka, Vas nisem videla. To živalco bom noter spravila; noči so že bolj hladne, pa Bog ne daj, da bi ji večerni hlad kaj škodi storil."

"Prav imate, da tako zanj skrbite. Kako je ta ptica Božja danes prepevala, to se ne da dopovedati!"

"Da, botra, lepo jo je slišati! — Ti ubožec moj ljubi! Vidite, kako fotota od veselja! Kadarka domač do ptičnice pride, pa je revček ves iz sebe. Živalce so razen duše kakor ljudje, vsakemu so hvaležne in zveste, kdor jem je dober."

"Oh, botra Marjana! Koliko ljudi je, ki niso tako."

"Moj mož je ves mrtev na živalce. Ko stopi v hišo, se ve, je prvo, da vselej pogleda na ptičnico. Pa otroci, to ni, da bi govoril!"

"Oh, ko bi bil moj mož tak! Lani so nam hotela podgane vso hišo razdejati, pa mi je prišlo na misel, da grem h Toni prosiš za mačko. Ali verjamete, da je moj mož komaj prisel in jo zagledal, pa zagrabi ubožico za rep in jo tresči ob zid?"

"Oh Marija, kakšna neusmiljenost!"

"Drugikrat je prisel v hišo psiček, fleten in ceden, da ga je bilo veselje pogledati. Ampak raje bi nikoli ne prisel; komaj ga je on zagledal, pa ti zažene vanj lopatiove od ognjišča, da mu je nogo zlomilo."

"Oh, nikar tega ne pripovedujete, človeka jeza popade, če to sliši. Hvala Bogu, katera je dobila moža revnega, to je res, ampak srce pa tako, kakor od zlate."

"Oh, botra, blagor se vama. Dokler je ena še dekle, ji gre samo to po glavi, kje bi se omogožila; potlej se potroči, pa se začnejo križi in trpljenje... Jaz Vam povem, oko bi dala iz glave, samo da sem še dekle, magari če morem iti še enkrat služiti; gotovo se mi ne bi tako tožilo, kakor preden sem poročila. Res je treba tripeti, gospodar je nazadnje le gospodar; gospod in gospa godrnjata, ker bi rada, da bi človek vse na enkrat opravil; gospodina tespravljiva v nevarnost, ko te postavi na stražo, da se more z ženinom pogovarjati; mladi gospod te draži; če kaj na trgu prihranši, ti ljudje vse gospodinji na nob znanose; če fant v hišo pride, si vsa preč od straha, da ga ne vidijo. Toda, ljuba moja, da imaš zagotovljen naš vsakdanji kruh, in da se zvečer lahko v miru zleknes in zaspis kakor klada, samo da si svoje delo opravila, to je pa lepo."

"Imate prav, botra; a če imas s takim opraviti, kakor je moj France, potem je pa to druga roba."

"No, ker ste Franceta omenili, ali je že prisel domov?"

"Lejte! Kako pa naj človek ostane zunaj ob tem času, ko ima doma opraviti? Ni dolgo, kar je prisel."

"Ljuba moja, moj ima tudi doma opraviti, pa je še zmeraj tam."

"Kaj poveste?"

"To kar slišite."

"Pa tako pozno je že."

"Vi ne verjameste, kako je to hudo. Kdo pride sobota, mi je tako pri sreču, da bi kar obupala."

"Toda, vidya sta si sama kriva..."

"Ne govorite tako, za Božjo voljo, jaz mu pridigam, da sem že do grla zita, pa vse skupaj nič ne pomaga."

"Ce bi Vi storili to kakor jaz..."

"Ali ni zadosti, botra, če zvečer dostrkar se zaspasti ne morem vse trudna od šivanja, pranja, od kuhe in od prekranja s temi otroki, ki so kakor živ vrag?"

"Saj ni to, botra, saj ni to! To kar morate Vi v soboto storiti..."

"Jaz ne morem storiti več kakor storim, verjemete mi. Vsako soboto, vsako nedeljo in vsak dan v tednu mu pridigam: Vidiš, Janez, pridi domov, kadar greš od dela! Vidiš, mi nismo zato, da bi se ostanjal iz nas norca dela! Vidiš, eddalje bolj trda nam prede! Vidiš, ti ubožci se obleči kaj nimajo! Vidiš..."

"Poslušajte me vendar, botra. To kar morate ob sobotah storiti..."

"Če Vam pa rečem, da ne morem več storiti kakor storim..."

"E vranc, tak pustite me že spregovoriti, saj nisem tnatol."

"No, pa govorite, botra!"

"Kar morate vsako soboto storiti, to je kar jaz storim: idite k delavnici tisto uro, ko plačujejo, in pobrite telesko plaočo še gorko. Ljuba moja, saj vemo kakšni so moški: ko dobijo denar, zberejo pa začnejo: Pojdimo ga en kožarček zvrnit; ali pa: Kaj pa bo bi en kvarte vrgli? Potem pa poženejo pol tistega, česar so pričakovali kakor prihoda Gospodovega; me se pa ubijamo, ker dat jem moramo kuhanio in pečeno. Potlej, ljuba, zasluzek je majhen, hišne potrebe so pa velike, zdaj za živež, zdaj za kurjavko, zdaj za stanovanje, zdaj za šivanke,

zdaj za tobak, včasih kaj za priboljšek; zakaj nazadnje, kdor dela in ne hodi v gostilno, mora tudi kaj imeti... Tako do samega računanja in prestevanja ne veš, kje se te glava drži, potem pa obračaj in obračaj, račun se ti le ne izide... Zdaj vidite, kakšne čudeže se da delati s tistima dvema kramnama, ampak snažini in čedni so, kadar grejo, kakor sonče božje. Potem gremo precej k maši; po maši pa, če je vreme za kam ven, pripravim skledo rajza z mesom, da ga vzamemo s sabo ter zunaj pokosimo, kakor smo storili, ju tri bo, če Bog da en teden. Ljuba moja, ko bi vedeli, kako je lepo tam gori pri cerkvi na hribčku in pri studeniku spodaj! Ze pot do tje je kakor blagošlov božji. Ljudje ne vedo tega; pa tudi meni se je zdelo pusto, ko sem bila še dekle in sem šla včasih s sosedno družino na sprechod. Tem ljudem se je vse lepo zdelo in trudili so se, da so me s sabo spravili, da bi se malo razvedrila, ker sem hodila vsa potrta, ker sem bila čisto sama, zapuščena, odkar so mi starši pomrli. Toda pozneje, morda zato, ker se je od takrat vse veliko na bolje obrnilo, ali Bog ve zakaj; res je pa in gotovo, da odkar sem vzel mojega Franceta in me je on navadil hoditi na prosto, da se mi vse zdi prijetno in lepo; tako da sem čisto taka, kakor oni sosedje, ki so me nekdaj tako jezili, ko so se vsi naduševali, če so videli cvetoči vrt, kjer sem jaz videla samo nekaj trave. Toda da Vam povem, kako je z nami v ne deljo. Kako tekajo moji malo po travnikih! Kako oče ž nimi leta, ko je tako dober za nje! Kaj mu pride vse na misel, ko je tako zgrovoren! Koj so se moral smejati njegovi šaljivosti, ki mu je dal Bog, neki dobri gospodje, ki so bili zraven! Kaj sem jaz sama skakala in se smejala po tistem polju! Ljuba moja, človeka bi bilo sram pri teh letih tako noret, saj vendar nisem več mlada, pa kaj hočemo! Če je človek tako vesel, je treba tudi malo poskočiti. Ko solnce zajde, kumpa malim pomaranč, jaz in moj France se primeva za roke kakor dva zaljubljeni in uberemo jo nazaj proti mestu; otroci točijo pomaranče, midva pa pojava in sva bolj vesela kor ptič na veji!"

"Res je to, botra Marjana; posebno pa tiste, ki smo zadele takega moža kakor Vi!"

Botri Marjani zdrkne solza od veselja in obriše si jo s predpasnikom. Po božja ptička in reče:

"Zahvaljen Bog za to srečo, ki je nisem zasluzila. Moj France je več denarja vreden, kakor ga odvaga. Ni učen, ampak od znotoraj nju pride, da hoče biti dober; in je. Zakaj kakor on pravi: mož in žena se vzameta, da skupaj prenašata trude tega življenja, ki so za enega samega preveč težko brezme; in mož, ki je močnejši, mora postaviti pleča tam, kjer je breme težje; in še več, ženo mora podpreti, kadar se pod bremenom opoteka, in ji dati roko, kadar pade. Neki dan smo bili na polju, moj mož, otroci in jaz, kar vidimo nekega lepo oblečenega gospoda, ki je Bog ve zakaj začel tepti gospo, ki je šla ž njim. Moj France pa, ki ne more videti, da se kaj hudega muhi stori, gre tja z otrokom na rokah in reče gospodu: "Ne zamerite gospoda, ali se Vam ne zdi, da bi bila ta slaba, če bi Vi ali jaz začeli tega malega ostroma pretepali?" "Seveda bi bila slabata." "Torej vedite," pravi moj mož, "ravno tako je, če teptete žensko, kakor če bi tepli otroka, zakaj ženska je velik otrok, in Bog je ustvaril moža, da pomaga otroku in ne da ga pretepa." Ljuba moja, meni je kar vroč spreletaval, ker sem mislila, če bo gospod to za hudo vzel; toda pomisli, kako smo vsi obstali, ko ga vidimo, da pomoli mojemu možu roko in da solzan reče: "Imate prav, in celo življenje ne pozabim, tega nauka, ki ste mi ga dal!" Ko je gospoda to videla, je pomolila roko gospodu, kakor da mu odpušča; in nam pa je bilo kakor v nebesih. Da ni bilo ljudi zraven, tako bi bila objela Franceta, da bi ga bila kar zadušila."

"Oh botra, botra, kako malo razumašmo vse večji del ženskih, ki nam ugađajo moški po lepem obrazu in ne po lepem značaju!"

"E, Vi niste krivi, da se Vam tako godi. To so stvari, ki jih Bog ukrene, in oborožiti se je treba s potrjenjem, saj je Bog za nas več trpel. Torej kar jaz ob sobotah storim — in to sem mislila povedati — to je, da grem na večer proti delavnici, kakor da nič takega ne mislim, zato da srečam Franceta in da se vrneva skupaj domov; kajti čeprav je tako dober kakor kruh, se je vendar treba paziti, da ga kakšni lumičje ne zmotijo, zakaj kdor vzame priliko, vzame nevarnost. Tega pa ne, da bi šla jaz v mojstro hudo denar pobirat, tega Marjana Martinec nikdar ne bostorila, ker to bi se reklo, da bi moj France moral zarudeti; in žena mora možu čast dajati, ne pa jemati. Torej botra, midva greva lepo skupaj domov in trgovine samo od zunaj pogledava, in tako se temdeni zaslužek ne raztrosi; kajti moj France bi vse razdal za ženo in otroke. "Ti, ali hočeš, da kupim eno žogod od teh za Jančko?" "Ne, jaz sem mu že zadnjši eno naredila iz cunj tako, da skoči do strehe." "Žena, tvoja ruta na glavi je že kakor sito. Ali hočeš, da ti kupim eno tako, kakor so v tej izložbi?" "Pusti, pusti rute, saj je moja skoraj še nova." "Čuješ, snedenka, ne bi bilo napak par takih le mlacičnih struk?" "E, v tej pekariji slabu pečejo." "Glej, kako zale puščice za šivanke imajo tukaj. Čaj malo, grem po eno za Pevo." "Pusti, ni treba, jaz bom jaz dala eno svojo, so bolj močne." "Ali stopiva v to slastičarno, bova spila koza, redimonead." "Nikar, sem se že vede načampala z danes." Tako zylem svojega Franceta do doma. Toda veste, kaj storiva predno gremo spati? Vzamem pol funta mesu in pol tucata jajc in medtem ko pripravim kolakek, tak, da bi si Vi vse prste oblikali, gre naša mala po steklenico vina, in gosti-

mo se kakor grofje. Tako pride, da me moji mali ves teden povprašujejo: "Mama, kdaj je sobota? Mama, kdaj je nedelja?" V nedeljo vse zarana vstanem in France in otroci se preoblečajo... Ne recem, gosposkega nimo; kjer nič ni, vojska ne vzame; ampak snažini in čedni so, kadar grejo, kakor sonče božje. Potem gremo precej k maši; po maši pa, če je vreme za kam ven, pripravim skledo rajza z mesom, da ga vzamemo s sabo ter zunaj pokosimo, kakor smo storili, ju tri bo, če Bog da en teden. Ljuba moja, ko bi vedeli, kako je lepo tam gori pri cerkvi na hribčku in pri studeniku spodaj! Ze pot do tje je kakor blagošlov božji. Ljudje ne vedo tega; pa tudi meni se je zdelo pusto, ko sem bila še dekle in sem šla včasih s sosedno družino na sprechod. Tem ljudem se je vse lepo zdelo in trudili so se, da so me s sabo spravili, da bi se malo razvedrila, ker sem hodila vsa potrta, ker sem bila čisto sama, zapuščena, odkar so mi starši pomrli. Toda pozneje, morda zato, ker se je od takrat vse veliko na bolje obrnilo, ali Bog ve zakaj; res je pa in gotovo, da odkar sem vzel mojega Franceta in me je on navadil hoditi na prosto, da se mi vse zdi prijetno in lepo; tako da sem čisto taka, kakor oni sosedje, ki so me nekdaj tako jezili, ko so se vsi naduševali, če so videli cvetoči vrt, kjer sem jaz videla samo nekaj trave. Toda da Vam povem, kako je z nami v ne deljo. Kako tekajo moji malo po travnikih! Kako oče ž nimi leta, ko je tako dober za nje! Kaj mu pride vse na misel, ko je tako zgrovoren! Koj so se moral smejati njegovi šaljivosti, ki mu je dal Bog, neki dobri gospodje, ki so bili zraven! Kaj sem jaz sama skakala in se smejala po tistem polju! Ljuba moja, človeka bi bilo sram pri teh letih tako noret, saj vendar nisem več mlada, pa kaj hočemo! Če je človek tako vesel, je treba tudi malo poskočiti. Ko solnce zajde, kumpa malim pomaranč, jaz in moj France se primeva za roke kakor dva zaljubljeni in uberemo jo nazaj proti mestu; otroci točijo pomaranče, midva pa pojava in sva bolj vesela kor ptič na veji!"

"Res je to, botra Marjana; posebno pa tiste, ki smo zadele takega moža kakor Vi!"

"Le počasi, botra, moj mož ni nikomur nicesar ukradel! Hude krvje je, to je res; ampak pošten človek je pa"

"Molčite, molčite, za Božjo voljo, človek mora biti že iz cukra, da se še zanj potegne. Oh botra, če je res, kar pravijo, da pridejo v skledico, v kateri sv. Mihael vaga duše, tudi solze, ki jih v tem življenju prejokamo, koliko imamo potem pri Bogu shranjenega

"Res je to, botra Marjana; posebno pa tiste, ki smo zadele takega moža kakor Vi!"

"Le počasi, botra, moj mož ni nikomur nicesar ukradel! Hude krvje je, to je res; ampak pošten človek je pa"

"Molčite, molčite, za Božjo voljo, človek mora biti že iz cukra, da se še zanj potegne. Oh botra, če je res, kar pravijo, da pridejo v skledico, v kateri sv. Mihael vaga duše, tudi solze, ki jih v tem življenju prejokamo, koliko imamo potem pri Bogu shranjenega

"Res je to, botra Marjana; posebno pa tiste, ki smo zadele takega moža kakor Vi!"

"Le počasi, botra, moj mož ni nikomur nicesar ukradel! Hude krvje je, to je res; ampak pošten človek je pa"

"Molčite, molčite, za Božjo voljo, človek mora biti že iz cukra, da se še zanj potegne. Oh botra, če je res, kar pravijo, da pridejo v skledico, v kateri sv. Mihael vaga duše, tudi solze, ki jih v tem življenju prejokamo, koliko imamo potem pri Bogu shranjenega

"Res je to, botra Marjana; posebno pa tiste, ki smo zadele takega moža kakor Vi!"

"Le počasi, botra, moj mož ni nikomur nicesar ukradel! Hude krvje je, to je res; ampak pošten človek je pa"

"Molčite, molčite, za Božjo voljo, človek mora biti že iz cukra, da se še zanj potegne. Oh botra, če je res, kar pravijo, da pridejo v skledico, v kateri sv. Mihael vaga duše, tudi solze, ki jih v tem življenju prejokamo, koliko imamo potem pri Bogu shranjenega

"Res je to, botra Marjana; posebno pa tiste, ki smo zadele takega moža kakor Vi!"

"Le počasi, botra, moj mož ni nikomur nicesar ukradel! Hude krvje je, to je res; ampak pošten človek je pa"

"Molčite, molčite, za Božjo voljo, človek mora biti že iz cukra, da se še zanj potegne. Oh botra, če je res, kar pravijo, da pridejo v skledico, v kateri sv. Mihael vaga duše, tudi solze, ki jih v tem življenju prejokamo, koliko imamo potem pri Bogu shranjenega

"Res je to, botra Marjana; posebno pa tiste, ki smo zadele takega moža kakor Vi!"

"Le počasi, botra, moj mož ni nikomur nicesar ukradel! Hude krvje je, to je res; ampak pošten človek je pa"

"Molčite, molčite, za Božjo voljo, človek mora biti že iz cukra, da se še zanj potegne. Oh botra, če je res, kar pravijo, da pridejo